

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 10C/239/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815207229
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Tengely
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:7815207229.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudca JUDr. Marian Tengely, v právnej veci žalobkyne: F. Š., V. XX.X.XXXX, B. P. F. X, XXX XX I., proti žalovanému: J. N., V. XX.X.XXXX, B. P. I. XXX, XXX XX I., zastúpenému JUDr. Ladislav Török, Šafárikova 8, 048 01 Rožňava, IČO: 43023096, o zaplatenie 250,00 Eur istiny s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu žalobkyne **z a m i e t a .**

II. **P r i z n á v a** žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej 250,00 Eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % od 9.6.2015 do zaplatenia a zaplatiť náhradu trov konania.

2. Súd v konaní vydal platobný rozkaz 10C/239/2015-12 zo dňa 7.7.2015, voči ktorému v zákonnej lehote podal odpor žalovaný. Pôvodne boli v konaní dve žalobkyne, pričom pred začatím predbežného pojednania sporu pôvodná žalobkyňa 1) zobrala žalobu späť ohľadom svojho nároku, navrhla konanie zastaviť, vrátiť súdny poplatok a nepriznať trovy konania žiadnej zo strán. Súd v tejto časti konanie zastavil a nepriznal trovy konania vo vzťahu medzi pôvodnou žalobkyňou 1) a žalovaným. Rozhodnutie v tejto časti nadobudlo právoplatnosť 5.5.2018.

3. Súd rozsudkom 10C/239/2015-85 zo dňa 12.3.2018, okrem zastavenia konania nároku pôvodnej žalobkyne 1), rozhodol tak, že zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni 250,00 Eur istiny s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 9.6.2015 do zaplatenia a zároveň jej priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Voči rozsudku podal odvolanie žalovaný, pričom Krajský súd v Košiciach uznesením 1Co/277/2018-113 zo dňa 21.8.2019 zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a vec vrátil súdu I. inštancie na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolanie žalovaného bolo dôvodné, nakoľko súd I. inštancie sa dopustil nesprávneho procesného postupu pri hodnotení prostriedkov procesného útoku žalobkyne z hľadiska splnenia jej povinnosti tvrdenia vo vzťahu k hmotnoprávnej úprave zmluvy o pôžičke a v dôsledku toho nesprávne rozhodol. Žalobkyňa v konaní neuviedla také skutkové tvrdenia a neoznačila dôkazy, z ktorých by bolo možné jednoznačne uzavrieť skutkový stav do takej miery, aby ho bolo možné podriaďiť pod hmotnoprávnu úpravu § 657 Občianskeho zákonníka, predovšetkým z hľadiska označenia dátumu, kedy malo dôjsť k uzavretiu zmluvy. Povinnosťou žalobkyne bolo označiť také skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné ustáliť všetky podstatné okolnosti zmluvy a teda aj faktické odovzdanie peňažných prostriedkov a kedy k odovzdaniu malo dôjsť. Zo skutkových tvrdení musí totiž logicky vyplývať skutkový stav, na ktorý môže žalovaný reagovať v rámci prostriedkov svojej procesnej obrany na skutkové tvrdenia

žaloby a to ich popretím a uvedením vlastných skutkových tvrdení. Žalovaný svoje procesné právo nemôže splniť bez toho, aby na základe skutkových tvrdení žaloby vyplýval konkrétny skutkový stav. Z obsahu skutkových tvrdení žalobkyne a ako aj z obsahu svedeckých výpovedí nevyplyvajú také skutkové tvrdenia a ani dôkaz vyplývajúci z vykonaného dokazovania, ktorým by bolo možné nesporne ustáliť jednu z podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke a to okolnosti, kedy došlo k jej uzavretiu, teda k naplneniu zákonnej podmienky odovzdaním peňažných prostriedkov. Žalovaný nemal možnosť v rámci svojej procesnej obrany vyvrátiť tieto podstatné skutkové tvrdenia. Ustálenie termínu uzavretia zmluvy o pôžičke je právne významné z hľadiska možnosti žalovaného označiť dôkazy na svoju obranu, z hľadiska začiatku plynutia premičacej lehoty a podobne. Výsledkom nesprávneho postupu súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že žalovaný bol zaviazaný na plnenie bez toho, aby mu bolo umožnené uplatniť v konaní prostriedky svojej procesnej obrany. Súd prvej inštancie si nespĺnil svoju povinnosť zaujať stanovisko k skutkovým tvrdeniam, k navrhovaným dôkazom, ako aj povinnosť vykonať predbežné právne posúdenie veci.

4. Žalobkyňa si uplatňovala žalovanú sumu z dôvodu, že žalovaný si od nej požičal finančné prostriedky v roku 2013 vo výške 250 Eur na základe ústnej zmluvy s tým, že žalovaný jej mal peniaze vrátiť, avšak nebol stanovený presný dátum splatnosti pôžičky. Žalobkyňa viackrát urgovala žalovaného o vrátenie finančných prostriedkov a to telefonicky aj osobne. Žalovaný jej oznámil, aby to tak nechala a preto písomne požiadala žalovaného o splnenie dlhu a to vrátenie pôžičky výzvou zo dňa 25.5.2015, ktorá bola doručená žalovanému 27.5.2015. Vo výzve bola žalovanému určená lehota na splatenie pôžičky do desiatich dní od doručenia výzvy a žalovaný tak mal urobiť do 8.6.2015. Žalovaný dlh nevrátil a preto sa dostal do omeškania a žalobkyňa si uplatnila zákonný úrok z omeškania od 9.6.2015 do zaplatenia. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 657, 559 a 563 zákona č. 40/1964 Zb. - Občianskeho zákonníka, ako aj na ustanovenie § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. Z vyjadrenia žalobkyne k odporu voči platobnému rozkazu vyplýva, že nesúhlasila s tvrdeniami žalovaného a spochybňovaniu roku, kedy mu finančné prostriedky požičala uviedla, že bolo to pred rozchodom žalovaného s E. H., pričom koncom roka 2012 boli ešte v partnerskom vzťahu, nakoľko jej v roku 2013 pomáhal so sťahovaním. Na preukázanie toho, že požičala finančné prostriedky vo výške 250 Eur žalovanému, navrhla vypočúť ako svedkov E. H. a F. Y.. Žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že finančné prostriedky požičala žalovanému v roku 2013 bez bližšieho určenia dátumu, lebo si ho nepamätala. Peniaze požičala vo svojej kancelárii v Rožňave na ulici Vajanského, kde sa dostavil žalovaný aj so sestrou žalobkyne E. H.. Žalovaný požiadol o pôžičku vo výške 200 Eur a následne si pýtal ešte 50 Eur. Požičaná suma mala byť na zaplatenie leasingovej splátky a ešte iných výdavkov. Finančné prostriedky požičala len žalovanému a dohodli sa na tom, že jej ich môže vrátiť aj po častiach aj po 10 Eur. Pri pôžičke nebola žiadna ďalšia osoba, ale vo vedľajšej kancelárii bola riaditeľka škôlky, ktorá to počula a keď odišli, pýtala sa na to, či zase prišli po peniaze. Jednalo sa o navrhnutú svedkyňu F. Y.. V čase pôžičky žalovaný a sestra žalobkyne už spolu neboli, ale sa spolu kontaktovali, žalovaný ešte prebýval s ňou v byte. Poskytla mu peniaze v hotovosti a to dve stoeurové bankovky a jednu päťdesiateurovú bankovku.

5. Žalobkyňa po zrušení vecí odvolacím súdom na nariadenom pojednávaní bola ochotná ukončiť konanie len za predpokladu, aby nemusela platiť trovy, s čím žalovaný nesúhlasil. Nevedela predložiť iné dôkazy, ako už predložila v doterajšom konaní a nechcela klamať. Bola ochotná ísť aj na detektor lži. Vo veci nenavrhol vykonať iné dokazovanie. V rámci záverečného slova uviedla, že kvôli podceneniu situácie môže lož zvíťaziť a pravda je posunutá bokom.

6. Žalovaný v odpore voči platobnému rozkazu uviedol, že žalobu žalobkyne považoval za nedôvodnú, nakoľko nikdy si od nej nepožičal žiadne finančné prostriedky. Koncom roka 2012 sa rozišiel s E. H., sestrou žalobkyne, ktorá sa doteraz nezmierila s ich rozchodom a snaží sa mu znepriemňovať život. Žalovaný zdôraznil, že tvrdenia žalobkyne sa nezakladajú na pravde, o čom svedčí fakt, že žalovaný sa so sestrou žalobkyne rozišiel už v decembri 2012 a rozchod bol sprevádzaný nezhodami. Bolo by preto nelogické, aby po takto zhoršených vzťahoch žalobkyňa požičala bez akéhokoľvek potvrdenia žalovanému 250 Eur v roku 2013, dokonca bez určenia dátumu splatnosti. Žalovaný v konaní pred súdom popieral skutočnosť, že by uzavrel zmluvu o pôžičke so žalobkyňou na sumu 250 Eur. Potvrdil, že niekedy bol v kancelárii žalobkyne aj spolu s bývalou družkou E. H., ale keďže sa rozišiel s ňou v roku 2012, tak v roku 2013 si nemohol požičiavať peniaze od žalobkyne. Zdôraznil, že dôležitou skutočnosťou je aj to, komu žalobkyňa požičala peniaze, pričom žalovaný ako svedok by nevedel potvrdiť, že v jeho prítomnosti by si E. H.Š. požičala sumu 250 Eur. Po rozchode s E. H. žalovaný býval v I. a ešte občas sa spolu kontaktovali a asi raz bol u nej v jej byte. Nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie, nakoľko nevie

dokázať, že si nepožičal finančné prostriedky. V konaní predložil potvrdenie o predčasnom ukončení leasingovej zmluvy a tiež prehľad splátok od roku 2011 do roku 2015, z ktorého vyplýva, že nikdy nemal nedoplatok na leasingovej zmluve. Poukázal na to, že ani výsluchom svedkov sa nepodarilo odstrániť rozpory v tvrdeniach žalobkyne, najmä na obdobie, kedy malo dôjsť k požičaniu peňazí, keď sa tvrdí pôžička v roku 2013, ale so sestrou žalobkyne už netvorili pár od konca roka 2012. Ani výpoveď svedkyne Y. nepotvrďuje, či došlo k požičaniu peňazí a či došlo aj k odovzdaniu peňazí. Preto navrhol žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

7. Po zrušení veci odvolacím súdom naďalej popieral uzavretie zmluvy o pôžičke, navrhol žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Nemal návrhy na doplnenie dokazovania a mal zato, že žalovaná nepreukázala tvrdený nárok vzhľadom na dôkaznú núdzu na jej strane.

8. Súd v konaní vykonal dokazovanie výsluchom svedkov a zistil nasledovné:

9. Z výpovede svedkyne E. H., sestry žalobkyne a bývalej družky žalovaného vyplýva, že so žalovaným spolu žili, pričom svedkyňa pracuje v Rakúsku a tvrdila, že žalovaného živila. Zobrali si auto na leasing, pričom ho nezvládali splácať a odmietla mu dať viac peňazí, preto si požičal od žalobkyne 200 Eur a potom 50 Eur. Pôžičku žiadal žalovaný, nakoľko svedkyňa mu odmietla dať ďalšie peniaze. Malo to byť v roku 2014 na jar, nevedela presnejšie uviesť, keď spolu zašla so žalovaným za žalobkyňou. Dôvodom návštevy bolo, že žalovaný potreboval zaplatiť leasingovú splátku a keďže svedkyňa mu už odmietla poskytnúť peniaze, prišiel si požičať od žalobkyne, ktorá im aj predtým finančne pomáhala. Požičal si 200 Eur na leasingovú splátku a k tomu ešte 50 Eur navyše. Svedkyňa si žiadne peniaze nepožičala, ale bola len prítomná. Videla, ako prevzal žalovaný sumu 250 Eur a žalobkyňa mu povedala, že ich môže vrátiť hoci aj po 10 Eur. Pri pôžičke boli prítomní oni traja a vo vedľajšej miestnosti bola riaditeľka pani Y., ktorá to počula, lebo boli otvorené dvere. Svedkyňa tvrdila žalovanému do očí, že si požičal sumu 250 Eur a peniaze prevzal, pričom žalovaný tvrdil svedkyňi, že to nie je pravda a že si žiadne peniaze nepožičal, ani neprevzal. Svedkyňa uviedla, že keď sa rozišli, bola zima a ešte nejaký mesiac, dva, spolu komunikovali, ale určite sa už na Vianoce rozišli. Svedkyňa si pamätala rok 2013 a nie rok 2012. Svedkyňa kupovala byt a žalovaný tam s ňou žil, resp. chodil jej pomáhať s nábytkom a plánovali tam budúcnosť. V byte najprv bývala v nájme, asi rok a potom byt kúpila. Svedkyňa uviedla, že po odchode z Rudnej so žalovaným ešte udržiavala aký taký vzťah a v tej dobe boli za žalobkyňou, keď si žalovaný peniaze požičal.

10. Svedkyňa F. Y. uviedla, že žalobkyňa je jej kolegyňa a žalovaného poznala z videnia. Pri pôžičke peňazí nebola, ale bola vo vedľajšej kancelárii, kde majú stále otvorené dvere a aj keď nechcela, tak počula, že sa bavili o peniazoch a pôžičke a keď odišli, žalobkyňa jej povedala, že je ľahšia o 250 Eur preto, že požičala peniaze tomu pánovi. Periférne videla sestru žalobkyne a jedného muža, ktorému nevidela do tváre a žalobkyňa jej povedala, že sa jednalo o „E. bývalého J.“. Svedkyňa si ešte pomyslela, že prečo požičala bývalému sestrinmu peniaze. Svedkyňa uviedla, že žalovaného videla vtedy, keď odchádzal, nakoľko so žalobkyňou pozerali na nich von oknom. Svedkyňa tvrdila, že bola prítomná, keď žalobkyňa navštívil žalovaný a jej sestra a počula, že sa rozprávajú o peniazoch a keď odišli, žalobkyňa jej povedala, že je ľahšia o 250 Eur s tým, že jej vysvetlila, že požičala bývalému partnerovi jej sestry peniaze.

11. Súd sa v konaní oboznámil s listinnými dôkazmi a zistil nasledovné:

12. Z výzvy žalobkyne z 25.5.2015, ktorú žalovaný prevzal 27.5.2015 s názvom výzva na vrátenie predmetu pôžičky vyplýva, že v roku 2013 bola požičaná suma 250 Eur a keďže sa nedohodli na termíne splatnosti pôžičky, vyzvala žalovaného na vrátenie finančných prostriedkov vo výške 250 Eur v lehote do 10 dní od doručenia výzvy.

13. Z potvrdenia o predčasnom ukončení zmluvy o financovaní vyplýva, že UniCredit Leasing potvrdil, že žalovaný ukončil leasingovú zmluvu 18.3.2015 a všetky záväzky mal vysporiadané. Z prehľadu splátok leasingu vyplýva, že žalovaný za obdobie od 27.5.2010 do 16.3.2015 mal uhradené všetky leasingové splátky.

14. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobkyne na zaplatenie sumy 250 Eur istiny s príslušenstvom nie je dôvodná a preto ju zamietol.

15. Nárok žalobkyne súd posúdil ako plnenie zo zmluvy o pôžičke.

16. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

17. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), druhovom určení veci, povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu a o určení času vrátenia. Čas vrátenia nemusí byť určený konkrétnym dňom, ale stačí ak je dohodnutý tak, že čas vrátenia možno určiť. Stačí aj dohoda, že čas vrátenia veriteľ ponechá na vôľu dlžníka.

18. Zmluva o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka je zmluvou reálnou, vznikajúcou až skutočným odovzdaním predmetu pôžičku dlžníkovi. Veriteľ, ktorý sa súdne domáha voči dlžníkovi vrátenia požičaných peňazí, musí v intenciách ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka splniť dôkaznú povinnosť (uniesť dôkazné bremeno) nie len o tom, že s dlžníkom v určitej dobe uzavrel zmluvu o pôžičke peňazí a že peniaze mali byť vrátené, ale aj o tom, že tieto peniaze dlžníkovi skutočne požičal. Žalobkyňa ako veriteľka mala bremeno tvrdenia: že so žalovaným ako dlžníkom uzavrela zmluvu o pôžičke, kedy došlo k uzavretiu pôžičky, že žalovanému odovzdala premet pôžičky a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Ak neunesie žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech.

19. Žalobkyňa v konaní nevedela uviesť, v ktorý deň došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke so žalovaným a kedy mu reálne odovzdala finančné prostriedky. Uvedená skutočnosť nevyplýva ani z predložených listinných dôkazov, ani z výpovedí svedkov, pričom žalovaný jednoznačne popieral, že by vôbec došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. V súlade so záväzným právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Košiciach v oboznamovanom zrušujúcom uznesení je teda možné konštatovať, že žalobkyňa nepredniesla skutkové tvrdenia a neoznačila dôkaz, z ktorého by jednoznačne vyplývalo, kedy došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a k odovzdaniu peňažných prostriedkov. Keďže sa jedná o jednu z podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke, ktorú žalobkyňa nepreukázala, je možné konštatovať, že neunesla dôkazné bremeno a preto bolo potrebné jej žalobu zamietnuť.

20. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Žalovaný mal v konaní úspech v celom rozsahu a preto mu bolo priznané právo na náhradu trov vo výške 100 % .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresný súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne

obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak strana sporu (žalobca alebo žalovaný) nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnená strana podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.